

Universitätsbibliothek Wuppertal

Homeri Ilias

Homerus

Lipsiae, 1873

Vorwort

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-2520](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-2520)

PRAEFATIO.

Easdem rationes secutus, quas in editione Odysseae ante hos quinque annos vulgatae mihi tenendas putavi, Iliadis editionem comparavi, de qua lectores benevolos paucis praemonitos esse velim.

In tanta copia librorum manuscriptorum, quibus haec carmina continentur, eos mihi potissimum eligendos duxi, qui et vetustate et praestantia eminent, quorum principes sunt Venetus A, omnium qui adhuc innotuerunt longe praestantissimus, et Laurentianus D, liber optimae notae et adhuc fere incognitus. His libris summa cum diligentia collatis adiunxi tres ^{321, 14} Vindobonenses et Laurentianum ^{322, 5} alterum, qui post D proximum locum obtinet, deinde fragmenta antiquissima in papyro scripta nec non fragmenta Ambrosiana et quae ex palimpsesto Syriaco Curetonus edidit. Nec testimonia veterum scriptorum et grammaticorum Graecorum mihi praetereunda esse censeo, quo factum est, ut haec Iliadis editio variis lectionibus undique congestis sit ornata.

Imprimis autem id egi, ut textum ederem, qui proxime accederet ad Aristarcheam recensionem, quae omnium iudicio praestantissima et accuratissima habetur, a qua non nisi gravissimis de causis recessi. Hanc etiam omnibus libris dissentientibus secutus sum cum multis singulis locis tum in scripturis ἦδη, ἐστήχει, ἔλκον, ἦχι, ἐβήσεται, ἔδεισεν, aliis. Ubi de Aristarchi scriptura nihil certi est traditum, eas lectiones praetuli, quae optimorum librorum fide et auctoritate nituntur, secutus praecipue Venetum A et Laurentianum D, in quibus haec carmina incorruptissime et integerrime sunt

servata. Digammi rationem habui fere nullam, neque ἐγὼ εἶπω B 139, I 26, 704, M 75, δὴ ὅπα Γ 221 propter digammum scripsi, sed motus auctoritate librorum optimorum, conf. E 475, Z 90, ubi ἐγὼν ἰδέειν et ὄς οἱ libris invitis non mutavi.

In orthographia iisdem rationibus ductus sum, quibus in editione Odysseae, idem versus eos tantum inclusi, qui a libris vel omnibus vel melioribus absunt. Hac in re iis assentiri non possum, qui versibus quam plurimis damnatis omnes discrepantias in his carminibus amoveri posse sibi persuasum habeant. Constitui enim haec carmina integra edere, sicuti nobis per tot secula sunt tradita, non qualia fuisse ante Solonis aut Lycurgi tempora quidam sibi fingunt.

Prolegomena alteri volumini adiiicientur; nunc enim mortem lugeo coniugis optimaе, qui III. die mensis Decembris huius anni praematura morte obiit, qua calamitate ita sum percussus, ut ab omni omnino negotio abhorream.

Χαῖρε φίλη κεφαλή, γλυκερὸν φάος, ἢ τέ μοι αἰεὶ
θαλπωρὴ καὶ χάσμα πελέσκειο, νῦν δὲ θανοῦσα
ἄβόητόν μοι πένθος ἐνὶ μεγάροισιν ἔθηκας.
χαῖρε φίλη, σέο δ' οὐκ ἐπιλήσομαι, ὄφρ' ἂν ἐγὼ γε
ζωοῖσιν μετέω καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρόωη.

Dabam Lentiae die XV. mensis Decembris
anni MDCCCLXXII.